

Telegraaf, als hoofdredacteur. Voor het nieuwe dagblad *De Dag* werd druk geadverteerd. Op 8 mei verscheen bijvoorbeeld een paginagrote advertentie in de *NRC* en op 22 juni in het *Rotterdamsch Nieuwsblad* (waarin alle medewerkers van *De Dag* aan de toekomstige lezers werden voorgesteld). Kennelijk werkte Broekhuijs' manier van reclame maken aanstekelijk want een meubelinrichter adverteerde met de tekst: '*De Dag* verschijnt nog niet, wel onze catalogus van Het Woonhuis'.

De Dag zou echter nooit uitkomen. Op 7 juli meldde de *NRC*: 'Naar wij vernemen zal van de verschijning van het dagblad *De Dag* niets komen. De geheele organisatie van redactie, administratie, drukkerij en exploitatie was gereed, doch de laatsten tijd is er 'verschil van meening' ontstaan tusschen den heer Willem Broekhuys en den hoofdredacteur, den heer Schröder, met als gevolg [...] dat de heer Broekhuys geen enkele verplichting erkent en gezegd heeft zich van alles terug te trekken'. De redactie had nog even het plan een eigen dagblad te beginnen (*De Nieuwe Dag*), Broekhuijs heeft nog het *Voorloopertje van de Dag* (15 juli 1923) laten verschijnen, maar daar is het bij gebleven. Karel van Staal wijst er in zijn memoires nog op dat de Nederlandse regering de totstandkoming van het nieuwe dagblad met argusogen heeft gadeslagen omdat ze bang was dat het blad een fascistische inslag zou krijgen. In het voorjaar van 1923 maakte Broekhuijs een reis door Italië, waarbij hij ook gesprekken gevoerd zou hebben met vertegenwoordigers van Mussolini. Van Staal vond het gevaar Broekhuijs sterk overdreven. Broekhuijs was volgens hem wel opportunistisch maar absoluut niet staatsgevaarlijk en had naar zijn idee ook nauwelijks enig politiek inzicht.¹⁸⁾

Na de mislukking van *De Dag* stortte het Broekhuijs-imperium in elkaar. De Broekhuijs-vennootschappen werden failliet verklaard. En in februari 1924 werden Broekhuijs' privébezittingen publiekelijk geveild.

Broekhuijs slaagde er hierna nog een keer in bij het grote publiek geld uit de zakken te kloppen. Hij betrok een woning aan de Heemraadssingel, die hij (op krediet) rijkelijk liet meubileren. Van daaruit organiseerde hij de zogenaamde sneeuwballoterij. Het was een soort piramidespel waarbij de kopers van loten (van vier gulden) weer zelf vier loten uitzetten enz. enz. Als er dan voldoende ($4 \times 4 \times 4 \times 4 = 1024$) loten verkocht waren, kregen de kopers van het eerste lot 2.000 gulden uitgekeerd. Dit spel liep in het begin weer als vanouds, mede dankzij de grootschalige recla-